

PREZYDENT MIASTA STOŁECZNEGO WARSZAWY

PE-10-OP.310.7.2019.GWA

PE-10-OP/31101/2275/GW/19

(...) Spółka Akcyjna

ul. (...)

NIP (...)

INTERPRETACJA INDYWIDUALNA

1. Podstawa prawna interpretacji

Art. 14j § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2019 r. poz. 900, z późn. zm.)

2. Rozstrzygnięcie

Po rozpatrzeniu wniosku (...) z siedzibą w (...) przy ulicy (...) (dalej jako „Spółka”) z dnia 22 lipca 2019 r. (wpływ do organu podatkowego w dniu 24 lipca 2019 r.) w sprawie udzielenia indywidualnej interpretacji przepisów prawa podatkowego w zakresie podatku od nieruchomości, postanawiam uznać stanowisko przedstawione we wniosku za prawidłowe w obowiązującym stanie prawnym.

3. Stan faktyczny/zdarzenie przyszłe przedstawione we wniosku

Z treści przedłożonego wniosku o udzielenie indywidualnej interpretacji przepisów prawa podatkowego w zakresie podatku od nieruchomości wynika, iż Spółka na dzierżawionej od innego podmiotu nieruchomości położonej na terenie m.st. Warszawy posadowiła stację ładowania samochodów elektrycznych. Urządzenie to - nieposiadające części budowlanych ani fundamentu – posadowione jest na studni kablowej i przymocowane do płyty za pomocą śruby. Stacja zasilana jest w energię elektryczną linią zasilającą ułożoną w ziemi, prowadzącą od rozdzielni znajdującej się wewnątrz pobliskiego budynku, poprzez skrzynkę pomiarową. Stacja ta jest własnością Spółki. W każdej chwili Spółka może ją przenieść do innej lokalizacji będącej w jej dyspozycji lub sprzedać. Przedmiotowa stacja została przez Spółkę zakwalifikowana do grupy 6 Klasyfikacji Środków Trwałych rodzaj 631 – „Zespoły prostownikowe”.

W świetle tak opisanego stanu faktycznego, Spółka zadała następujące pytania:

„1. Czy opisana powyżej stacja ładowania samochodów elektrycznych podlega opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości?

2. W przypadku gdyby odpowiedź na pierwsze pytanie była twierdząca, to kto (Wnioskodawca jako cywilistyczny właściciel stacji czy spółka kapitałowa będąca właścicielem gruntu, na którym stacja została posadowiona) jest podatnikiem podatku od nieruchomości od tego urządzenia?”.

4. Stanowisko wnioskodawcy

Zdaniem Spółki, zawartym w złożonym wniosku:

„(...) 1. Stacja ładowania samochodów elektrycznych nie podlega opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości.

2. Jeśli stacja ładowania miałaby jednak podlegać podatkowi od nieruchomości, to podatnikiem w jej przypadku byłby Wnioskodawca jako jej cywilistyczny właściciel”.

5. Ocena stanowiska wnioskodawcy wraz z uzasadnieniem prawnym

Zgodnie z przepisami ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz. U. z 2019 r. poz. 1170, z późn. zm., dalej jako „upol”):

- a) opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości podlegają grunty, budynki lub ich części oraz budowle związane z prowadzeniem działalności gospodarczej (art. 2 ust. 1 upol);
- b) podatnikami podatku od nieruchomości są między innymi osoby prawne będące właścicielami nieruchomości lub obiektów budowlanych (art. 3 ust. 1 pkt 1 upol);
- c) za budowlę w rozumieniu przepisów upol uważa się obiekt budowlany w rozumieniu przepisów prawa budowlanego niebędący budynkiem lub obiektem małej architektury, a także urządzenie budowlane w rozumieniu przepisów prawa budowlanego związane z obiektem budowlanym, które zapewnia możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem (art. 1a ust. 1 pkt 2 upol).

W myśl ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane (Dz. U. z 2019 r. poz. 1186), za obiekt budowlany w rozumieniu przepisów tej ustawy uważa się budynek, budowlę bądź obiekt małej architektury, wraz z instalacjami zapewniającymi możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem, wzniesiony z użyciem wyrobów budowlanych (art. 3 pkt 1). Budowlą zaś jest każdy obiekt budowlany niebędący budynkiem lub obiektem małej architektury, jak: obiekty liniowe, lotniska, mosty, wiadukty, estakady, tunele, przepusty, sieci techniczne, wolno stojące maszty antenowe, wolno stojące trwale związane z gruntem tablice reklamowe i urządzenia reklamowe, budowle ziemne, obronne (fortyfikacje), ochronne, hydrotechniczne, zbiorniki, wolno stojące instalacje przemysłowe lub urządzenia techniczne, oczyszczalnie ścieków, składowiska odpadów, stacje uzdatniania wody, konstrukcje oporowe, nadziemne i podziemne przejścia dla pieszych, sieci uzbrojenia terenu, budowle sportowe, cmentarze, pomniki, a także części budowlane urządzeń technicznych (kotłów, pieców przemysłowych, elektrowni jądrowych, elektrowni wiatrowych i innych urządzeń) oraz fundamenty pod maszyny i urządzenia, jako odrębne pod względem technicznym części przedmiotów składających się na całość użytkową (art. 3 pkt 3 Prawa budowlanego). Natomiast urządzeniami budowlanymi w rozumieniu art. 3 pkt 9 Prawa budowlanego są urządzenia techniczne związane z obiektem budowlanym, zapewniające możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego

przeznaczeniem, jak przyłącza i urządzenia instalacyjne, w tym służące oczyszczaniu lub gromadzeniu ścieków, a także przejazdy, ogrodzenia, place postojowe i place pod śmietniki.

W opinii organu podatkowego, istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy mają wywody zawarte w wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 13 września 2011 r., sygn. akt P 33/09, LEX 2019. W wyroku tym Trybunał stwierdził, że za budowle w rozumieniu upol można uznać:

- 1) jedynie budowle wymienione *expressis verbis* w art. 3 pkt 3 Prawa budowlanego, w innych przepisach tej ustawy lub w załączniku do niej, będące wraz z instalacjami i urządzeniami obiektem budowlanym, o którym mowa w art. 3 pkt 1 lit. b) Prawa budowlanego, czyli pod warunkiem, że stanowią one całość techniczno-użytkową,
- 2) jedynie urządzenia techniczne scharakteryzowane w art. 3 pkt 9 Prawa budowlanego lub w innych przepisach tej ustawy albo w załączniku do niej, co - jeżeli omawiane urządzenia nie zostały wskazane *expressis verbis* - wymaga wykazania, że zapewniają one możliwość użytkowania obiektu budowlanego zgodnie z jego przeznaczeniem, z wyłączeniem jednak:
 - a) urządzeń budowlanych związanych z obiektami budowlanymi w postaci budowli w rozumieniu Prawa budowlanego, które to obiekty budowlane nie dają się zakwalifikować jako budowle w ujęciu upol, oraz
 - b) urządzeń budowlanych związanych z obiektami budowlanymi w postaci obiektów małej architektury, przy zastrzeżeniu, że urządzeniami budowlanymi w rozumieniu Prawa budowlanego nie są instalacje.

Jednocześnie Trybunał podniósł, że o statusie danego obiektu budowlanego jako budowli mogą współdecydować także postanowienia innych ustaw. "Nie można bowiem wykluczyć sytuacji, w której przepisy odrębne w stosunku do P.b. precyzują bądź definiują wyrażenia występujące w prawie budowlanym albo nawet wprost stanowią, że dany obiekt (urządzenie) jest albo nie jest budowlą (urządzeniem budowlanym) w ujęciu P.b."

W powołanym wyroku Trybunał wskazał, że jakkolwiek nie budzi w zasadzie zastrzeżeń sformułowanie przez ustawodawcę na potrzeby regulacji prawa budowlanego definicji "budowli" i "urządzenia budowlanego" jako definicji otwartych, których zastosowanie w praktyce wymaga nierzadko posłużenia się analogią z ustawy, to nie sposób nie zauważyć, że te same definicje w odniesieniu do upol nie mogą funkcjonować w identyczny sposób. W wypadku prawa daninowego gwarancje dostatecznej określoności regulacji prawnych wynikające z zasady poprawnej legislacji ulegają istotnemu wzmocnieniu ze względu na treść art. 84 i art. 217 Konstytucji RP. W praktyce oznacza to m.in., że przepisy prawa podatkowego nie mogą być interpretowane *per analogiam* na niekorzyść podatników.

Jak stwierdził Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu w wyroku z dnia 14 czerwca 2018 r., sygn. akt I SA/Wr 78/18 (CBOSA), „(...) W ocenie Sądu - pomimo braku sformułowanych w tym zakresie zarzutów – równie istotny (co ustalenie stanu faktycznego) wpływ na prawidłowość skarżonego rozstrzygnięcia, miało pozostawienie poza zakresem zainteresowania organów wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 września 2011 r. sygn. akt P 33/09 (OTK - A z 2011 r. nr 7, poz. 71), wedle którego opodatkowane mogą być wyłącznie takie budowle, które wprost wskazano w Prawie budowlanym lub w załącznikach do tej ustawy. Aby wykluczyć ryzyko opierania się w tym względzie na wątpliwych uogólnieniach, dla prawidłowości ustalenia, które ze zróżnicowanych obiektów i urządzeń można zakwalifikować jako budowle w rozumieniu u.p.o.l., niezbędna jest odpowiedź, czy poszczególne z tych

obiektów i urządzeń, ich zespoły bądź cała infrastruktura dają się przyporządkować konkretnym nazwom budowli wskazanym w prawie budowlanym. Z uzasadnienia wymienionego wyroku wynika, że organ podatkowy, chcąc określić podatek od budowli, musi "przyporządkować" dane obiekty nazwom budowli wskazanym w Prawie budowlanym, a konkretnie występującym w art. 3 pkt 3, w innych postanowieniach tej ustawy lub załączniku do niej. Możliwe jest również wskazanie nazw obiektów budowlanych zawartych w innych ustawach niż p.b., które - używając terminologii Trybunału Konstytucyjnego - uzupełniają, modyfikują czy doprecyzowują prawo budowlane. Mogą być one podstawą do uznania danego obiektu za budowlę podlegającą opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości, jeżeli w przepisach tych ustaw ustawodawca używa nazwy danego obiektu i klasyfikuje go jako budowlę.

W rezultacie, odnalezienie nazwy budowli w UPB lub ustawowych przepisach modyfikujących, doprecyzowujących i uzupełniających postanowienia UPB pozwala na uznanie danego obiektu za budowlę i w konsekwencji opodatkowanie podatkiem od nieruchomości. Jeżeli organ podatkowy nie będzie w stanie "przyporządkować" danego obiektu do konkretnej nazwy budowli w UPB lub w ustawach "uzupełniających", to nie może traktować go jako przedmiotu opodatkowania podatkiem od nieruchomości (...)"

Zgodnie z orzecnictwem sądów administracyjnych, organ interpretacyjny związany jest stanem faktycznym lub zdarzeniem przyszłym przedstawionym przez wnioskodawcę i nie może uznawać go za nieprawdziwy (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Lublinie z dnia 1 marca 2019 r., sygn. akt I SA/Lu 811/18, CBOSA). Jak wynika z opisanego we wniosku stanu faktycznego, opisana we wniosku stacja ładowania samochodów elektrycznych jest co prawda urządzeniem technicznym, lecz nie zapewnia możliwości użytkowania żadnego obiektu budowlanego zgodnie z jego przeznaczeniem, nie posiada części budowlanych ani fundamentu, posadowiona jest na studni kablowej i przymocowana jest do płyty przez śruby. Wobec powyższego, stacja ładowania samochodów elektrycznych nie będzie stanowiła budowli związanej z prowadzeniem przez Spółkę pozarolniczej działalności gospodarczej, a tym samym nie będzie podlegała opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości.

Tym samym, stanowisko Spółki zawarte we wniosku o udzielenie indywidualnej interpretacji przepisów prawa podatkowego w zakresie pytania 1, uznać należy za prawidłowe w obowiązującym stanie prawnym.

Wobec uznania przez organ za prawidłowe stanowisko Spółki w zakresie pytania 1, nie zachodzi konieczność udzielenia odpowiedzi na pytanie 2 z wniosku Spółki o udzielenie indywidualnej interpretacji przepisów prawa podatkowego.

6. Pouczenie

Wnioskodawcy przysługuje prawo do wniesienia skargi na niniejszą interpretację przepisów prawa podatkowego. Skargę wnosi się do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie w terminie 30 dni od dnia doręczenia Spółce interpretacji przepisów prawa podatkowego (art. 53 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawa o postępowaniu przed sądami administracyjnymi – Dz. U. z 2018 r. poz. 1302, z późn. zm.). Skargę wnosi się za pośrednictwem Prezydenta m.st. Warszawy – Biuro Podatków i Egzekucji, ul. Obozowa 57, 01-161 Warszawa.